

SAM PROTI VSEM

Kako se sprenevedajo koalicija, opozicija in sindikati

Vrhunci slovenskega sprenevedanja

Rado Pezdir

Ker bo ta kolumna namenjena sprenevedanju, je ne morem začeti drugače kot z, po mojem mnenju, vrhuncem sprenevedanja. Pred kakim mesecem in pol sem v kolumni opisal nekaj metod korupcije in kak dan pozneje je eden izmed najspodobnejših in najpročnejših analitikov Andrej Drapal v odzivu na mojo kolumno o korupciji zapisal, da sem manični lunatik (bolj podrobno si lahko preberete na: <http://www.andrejdrapal.com/2012/03/11/niti-ne-cenim-niti-ne-poznam-g-pezdirja/>). Kak mesec dni pozneje, potem ko so se številni mediji potrudili javnosti posredovati njegovo cenjeno analizo, se je zgodilo tako, da Rado Pezdir, ki naj bi bil manični lunatik, še ni v psihiatrični bolnišnici, medtem ko je bil eden največjih analitikov lobiranja pridržan zaradi suma korupcije.

In če smo že pri tej temi, ne morem drugače, kot da se javno opravičim Dragu Kosu in Boštjanu Penku, ki sta pojasnila, da sem svoj primer preganjanja korupcije uničil, ker so v hipu, ko so Finance objavile kolumno, v javnost prišla vsa imena, dogodki in drugi podatki. Danes, potem ko so že vsi mediji objavili, koga točno sem prijavil protikorupcijski komisiji in Nacionalnemu preiskovalnemu uradu (NPU), lahko rečem samo, da sta imela strokovnjaka prav in da mi je neskončno žal, ker ju nisem poslušal. Državi s takimi strokovnjaki se res ni bati za prihodnost in pravičnost.

Sprenevedanje koalicije

Pustimo zdaj analitike korupcije, da se v miru posvetujejo z glavnim urednikom kakega odmevnega dnevnega časopisa. Poglejmo raje kakšno zgodbo o političnem sprenevedanju. Na vladni strani je vrhunec sprenevedanja poosebljen v vseh tistih, ki želijo pojasniti, da so tako socialni, da je posledica njihovih vsakodnevnih solz zaradi lastoročnega rušenja keynesianske socialne države predlog o korekciji dohodninske lestvice z uvedbo 50-odstotne davčne stopnje (ideja je sicer paradoksalno priljubljena tudi v vrhu stranke, ki je v koaliciji in v isti sapi trdi, da je liberalna in da se zavzema za zvišanje davkov). Ali so ti ljudje butasti ali pa imajo težave z razumevanjem besedila, ne vem, vem pa, da isti ljudje govorijo (in o tem je beseda v koalicijskem sporazumu) o uvajanju socialne kاپice. Zdaj pa pomislite: socialno kapico naj bi uvajali, da se postavi zgornja meja prispevkov na zdravstveno zavarovanje, in to zato, da bi razbremenili tiste, ki so zaposleni v najbolj produktivnih industrijah (ne, dragi samooklicani levičarji, to ni mišljeno kot industrija tajkunov, ampak vi vseeno nadaljujte to tirado, ker se vam tako ali tako ne da nič dopovedati), hkrati pa bi jim povečali obremenitev z novo 50-odstotno davčno stopnjo. Ali ni to sijajen načrt? Zakaj ne bi denimo še vsakemu državljanu nakazali sto evrov in mu jih potem s posebnim zakonom v istem hipu vzeli? In

ali je to res rešitev za državo, ki je znana po tem, da je delo davčno preobremenjeno in da zaradi tega prihaja do množičnega bega v sivo ekonomijo in preusmerjanja denarja v davčne oaze? Težko odgovorim, ampak minister Andrej Vizjak menda pozna odgovor, saj je, kot pravi sam, izjemno naklonjen novi davčni stopnji.

Da niti ne govorim o »ljudskih« sklepih vlade, po katerih zdaj ni pravi čas za privatizacijo, s čimer je vsaj Slovenska industrija jekla – SIJ ostala v rokah političnih komisarjev. Kada in Soda (ob tej priložnosti to lepo pozdravljam saj vem, kako zelo si prizadevajo za nekorumpirano Slovenijo) in ministrstva za gospodarstvo. Razumem tudi, da si je v današnjih časih težko spomniti kak bolj izviren izgovor za neprodajo državnih podjetij, zato me tudi ne moti, da postajajo Mencingerjevi argumenti tako zelo »ljudski«. Zakaj je tako, bo že znal razložiti minister Žerjav. Upam si ugibati, da tudi za NLB ne bo pravi čas za prodajo. Kako bi le bil pri tako tajkunskem portfelju? Predlagam, da prodate takrat, ko državna podjetja propadejo, takrat znajo doseči zgodovinsko ceno.

Sprenevedanje opozicije

O izjemni koristi zaradi dviga DDV je bilo v tej državi že vse povedano. Kdor doslej ni bil sposoben razumeti ekonomskih in socialnih argu-

mentov proti temu ukrepu, je ali butast ali politikant. V jedru Pozitivne Slovenije in njene podružnice SD, kjer še kar krilijo in papagajsko kričijo o potrebi po dvigu DDV, naj se sami odločijo, kaj so. Za normalnega je namreč argumentirana debata o dvigu DDV že davno končana in tudi argumentacija »prepričan sem, da prodajalci ne bodo dvignili cen zaradi dviga DDV« je, prvič, prav tako metafizična kot izjava, da se pilot letala namesto za letenje čez Atlantik odloči za nekajurno sedenje na vzletni stezi, a bo vseeno preletel Atlantik. In drugič, argumentacija je izjemno trapasta, če pomislimo, da zajedanje DDV v marže pomeni krčenje dobičkov in s tem davkov v proračun ter naložbe podjetij.

Podobno čudarska je fiksacija argumentov, zakaj prestrukturirati odhodkovno stran proračuna, če je tu še prihodkovna stran. Če ne gre za sprenevedanje, potem bi že moralo biti jasno, da do konca leta, po vseh relevantnih napovedih (se opravičujem, ker ne upoštevam napovedi ZSSS, a jih ne najdem) pričakujemo krčenje BDP, če mogoče krčenje BDP koga asociira na dvig prihodkovne strani proračuna, potem je zrel za prekuc znanosti. Naj le hitro objavi znanstveni članek, preden še kdo ugotovi isto. Za normalnega bi morala zadostovati argumentacija, da prestrukturiranje prihodkovne strani

ne pomeni, da se je avtomatično prestrukturirala tudi odhodkovna stran proračuna, še huje – bistvo podjetniške aktivnosti ne bi smelo biti polnjenje državnega proračuna, ampak bi morala biti bistvo državnega proračuna institucionalna podpora podjetniški dejavnosti. Seveda mora prestrukturiranju stroškovne strani proračuna slediti paket reform za pospeševanje gospodarske rasti, ampak če verjamete, da se gospodarska rast pospeši samo s povečevanjem državnih izdatkov in državnih investicij, potem vam tako ni več nobene pomoči.

Večjega sprenevedanja kot je predlog, da moramo rešiti nekega gradbinca, in to z dokapitalizacijo od sto do 150 milijonov evrov, ker bo to sprožilo gospodarsko rast, še ne. Pustimo ob robu dejstvo, da govorimo o gradbincu, ki ima težave z razumevanjem pravnega reda in si po svoje razlaga korupcijo in kartelne dogovore in ki je znan po tem, da mu sistem plačevanja podizvajalcev ni jasen, pustimo tudi ob robu nekdanja bizarna razlage, ki so prihajale iz SD, da je ravno gradbeništvo povzročilo inflacijske šoke v Sloveniji. Vprašajmo se raje: Pozitivci, za koliko točno se bo povečala gospodarska rast, če bo gradbincev dokapitaliziran? Bomo prišli iz napovedane negativne gospodarske rasti v pozitivno? Bo omenjena dokapitalizacija dala donos, ki bo presegel (zapisano v številkah) okoli 350 milijonov evrov krčenja BDP, ki je napovedano do konca leta? Ker če to drži, potem imamo opravka s podjetniškim čudežem, ki obljublja od 230- do 350-odstotni donos. Tudi če je

ta donos razdeljen na štiri leta, je še vedno za knjigo rekordov. In če je za knjigo rekordov, zakaj tega podjetja ne dokapitalizira kdo drug? Zakaj ne bi Pozitivna Slovenija predlagala javne ponudbe delnic za dokapitalizacijo gradbinca? Zakaj ne bi še državljanom omogočila blaginje, ki jo prinaša to čudodelno gradbeno podjetje? Zakaj bi od slovenskega podjetniškega čudeža zaslužil samo državni proračun, zakaj ne tudi družinski? Jaz ne vem, zagotovo pa ima na ta vprašanja odgovore Alenka Bratušek.

Sindikalno sprenevedanje

Kaj naj rečemo o sindikalistih, ki na vsako drugo soočenje pridejo s svojimi podatki in trdijo, da ne Eurostatovi ne podatki OECD (kaj šele **MDS**) niso pravi, ker so neoliberalne narave, ti pa da imajo svoje statistike, ki kažejo povsem nasprotno podobo narave težav? Kaj lahko rečemo o sindikalistu, ki zatrjuje, da se je treba bojevati za pravice vsakega delavca, hkrati pa so se še pred nedavnim zgodili spontani upori sindiciranih delavcev, naveličanih političnih igrice sindikatov, ki so daleč stran od strategije boja za pravice vsakega delavca, tudi če gre za državljana BiH. Da ne govorimo o morju pritožb članov sindikatov, ki so neuspešno poskušali poiskati pomoč pri sindikalnih odvetnikih, ti pa niso imeli časa zanje. Naj se priklonim sindikalnemu vodji, ki pravilno ugotavlja, da so krizo zakuhala tajkunska posojila, sam pa je sedel v nadzornem svetu Kada, ki ni ravno znan po uspešnih naložbah, je pa znan po političnih intervencijah v slovensko gospodarstvo. Seveda ravno tistega Kada, ki je pomemben solastnik tajkunskega

nacionalnega ponosa, ki sliši na ime NLB. Naj se priklonim sindikalistom, pri katerih so najbolj varovani podatki o plačah vodstva (me prav zanima, ali imajo o tem sindikati tudi svoje podatke)? Naj verjame ljudem, ki imajo polna usta zgodbo o tajkunskih privatizacijah, hkrati pa naredijo vse, da se nikoli ne bi izvedelo, kako je v letih 1991–1993 potekala privatizacija nekdanjega socialističnega sindikalnega premoženja? Še huje, naj verjamem ljudem, ki na leto prejmejo okoli 100 tisoč evrov prejemkov in trdijo, da so branik socialne države in edini, ki razumejo tiste, ki se čez mesec prebijajo s 700 evri? Čeprav sami radi trdijo, da nihče, ki zasluži več kot povprečno plačo, ni nič drugega kot velekapitalistična tajkunska rit.

Za objektivno razumevanje razmer ni dovolj, da sovražite Janšo ali Kučana, to navsezadnje zmore tudi natrenirana opica. Niti ne drži, da je akt samorazglasitve za levičarja dovolj, da je nekdo levičar, podobno kot dejstvo, da je nekdo sindikalist, ne pomeni, da je v njegovi domeni zadnja razsodba o pravičnosti (ker če bi to držalo, bi bila slovenska cerkvena podjetja še bolj pravična kot sindikati). Da niti ne govorim o tem, da sedeti v vladi na žalost ne pomeni tudi sprejeti odgovornost za izjave in ukrepe, ki, razen na političnem trgu, nimajo nobenega smisla. Bolj kot boste nasedali sprenevedanju prej omenjenih likov in opravičevali njihove absurdne izjave z izgovorom, da je to še vedno boljše kot absolutno zlo z druge strani političnega prizorišča, bolj boste tudi sami odgovorni za splošni kaos v tej državi. ●

▶▶ Za
objektivno
razumevanje
razmer ni
dovolj, da
sovražite Janšo
ali Kučana, to
zmore tudi
opica.